

AMASIA- Union of Intercontinental Festivals

On June 7, the Tony Bulandra Theater in Târgoviște hosted a meeting of the theater directors from countries found on three different continents. Mihai Constantin Ranin, the manager of the theater and the initiator of the Babel Festival, led the discussions and presented the main constituent articles of the AMASIA Festival – Union of Intercontinental Festivals. The meeting was attended by the most important representatives, theater managers, directors and specialists in festivals and theater networks from: Romania, Kazakhstan, Egypt, Poland, Korea, Germany and Bulgaria.

It is a historical meeting. Even though I said at the beginning that this AMASIA festival will be with five European countries and five countries from the East, from Asia, I see that there are also other countries interested, which is very good, we can develop, Mihai Constantin Ranin said in the onset of this meeting.

„Romania’s collaboration with Korea was the starting point of this festival and here is my friend, Mr. JeungWoo Son, with whom I discussed both in Romania and Korea, several times, to establish it -AMASIA – because we came to the conclusion that there is no such festival similar to the Olympics, which have a large scale and take place in all these countries that are part of it at one point”. Basically it is a Union of Intercontinental Festivals.

We know each other, the problem is to build an institution that will be respected by our governments, whoever they are, whenever. It should not be started with 61 countries, it should be started with us and the others will adhere by themselves if the work is of quality and respected.

Therefore, my opinion is that the financial part has to come after this organization, not before. For now we are laying a foundation, not building the house.

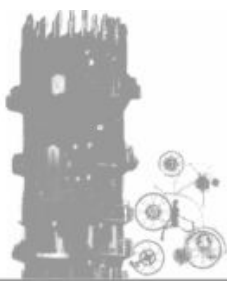
It is an idea of traveling and at the same time bringing together common elements from the cultures of the world. It’s actually an expression of cultural diversity, it’s a reaction to what’s happening with globalization right now.

The countries that will sign today are South Korea, Poland, Kazakhstan and Romania, and we are going to add five or six more countries to have a total of ten countries, five from Europe and five from Asia.

Each signatory will take steps to establish a national office in its country. The important thing is to get funding but at the same time to select the best thing that is in that country to participate in this festival. Once every five years a country has to organize this festival.

Yesterday we decided that the two co-presidents should be from Romania and South Korea, me and Mr. JeungWoo Son. I will take care of Europe and Africa because Egypt has also expressed its desire to join this effort”, declared Mihai Constantin Ranin before signing the memorandum.

Dare de seamă

Particip de mulți ani la zeci de festivaluri de teatru și film, în România și aiurea, în calitate de fotograf de teatru, realizând interviuri filmate și Headshots pentru proiectul meu de suflet:

www.romanianactors.com.

Festivalul BABEL este o descoperire recentă, aida orașului Târgoviște. Ambele mi-au devenit simpatice din prima. Festivalul prin atmosfera relaxată dar intensă, spectacole rare în România, deoarece vin aici actori de excepție din Coreea de Sud, China, Kazahstan, India, Irak, din colțuri de lume total diferite decât cele europene, ceea ce e unic.

Ba da, există și din Europa trupe de teatru de renume internațional: polonezi, italieni, spanioli, belgieni.

BABEL are și o parte nevăzută: workshopurile zilnice, intense, oferite de către profesioniști experimentați, precum regizorul *Dumitru Acriș*, absolvent GITIS din Moscova, secțiunea Regie de teatru și continuatorul școlii Stanislavski, sau profesorul *Scott Johnston* - poposit din Scoția pentru perioade de lucru ad-hoc în România, sau *Ben Harrison*.

BABEL înseamnă și filme, documentare sau artistice, de lung / scurt metraj. Înseamnă întâlniri la ore târzii cu discuții intense, la un pahar de vin, cu oameni interesanți & prietenoși, dornici să te asculte și să fie ascultați. Înseamnă dans în Clubul festivalului, râsete zgomotoase, plimbări de la o masă la alta în descoperirea artiștilor din toată lumea, înseamnă implicarea trupei de actori ai Teatrului Tony Bulandra din Târgoviște, de la preluarea invitațiilor de la aeroport până la organizarea sesiunilor de interviuri.

BABEL nu ar fi *Babel* fără un om cu umor și cultură aparte, cel care croșetează inel cu inel la "condiția de a fi" *Babel: Mc Ranin*, asistat de *Liviu Cheloiu*, *Dieter Topp*, *Jeungwoo Son*, *Scott Johnston*.

Ar fi zeci de alte nume, pe care dacă le-aș enumera aș greși, omițând alte zeci de nume care contribuie la existența BABEL, în urma căruia fiecare dintre participanți va pleca cu o amintire ne-efemeră.

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa.

[Simion Buia / RomanianActors.com]

Romeo&Juliet. The Final Hours.

Romeo & Juliet in a family-friendly rendition by multinational Italian-based company imPerfect Dancers.

The last 14 hours in the life of the two protagonists, interpreted non-verbally through contemporary dance by the young, dynamic performers, caused the audience to storm with enthusiasm. There were also two children and two adult actors from Romania, who illustrated what would have happened if Romeo & Juliet had been allowed to live a life of love from childhood to old age.

Puiu Jipa and Cristina Dumitra have been great as Romeo & Juliet, the aged couple as well as Agnes Popa & David Micu, Romeo & Juliet as children.

A story of an everlasting love. Wonderful, gorgeous, emotional and absolutely perfect.

Similarly to all their productions, athletic physicality is the common thread – a highly physical language to express emotions.

Many thanks to the imPerfect Dancers.

[Dieter Topp]

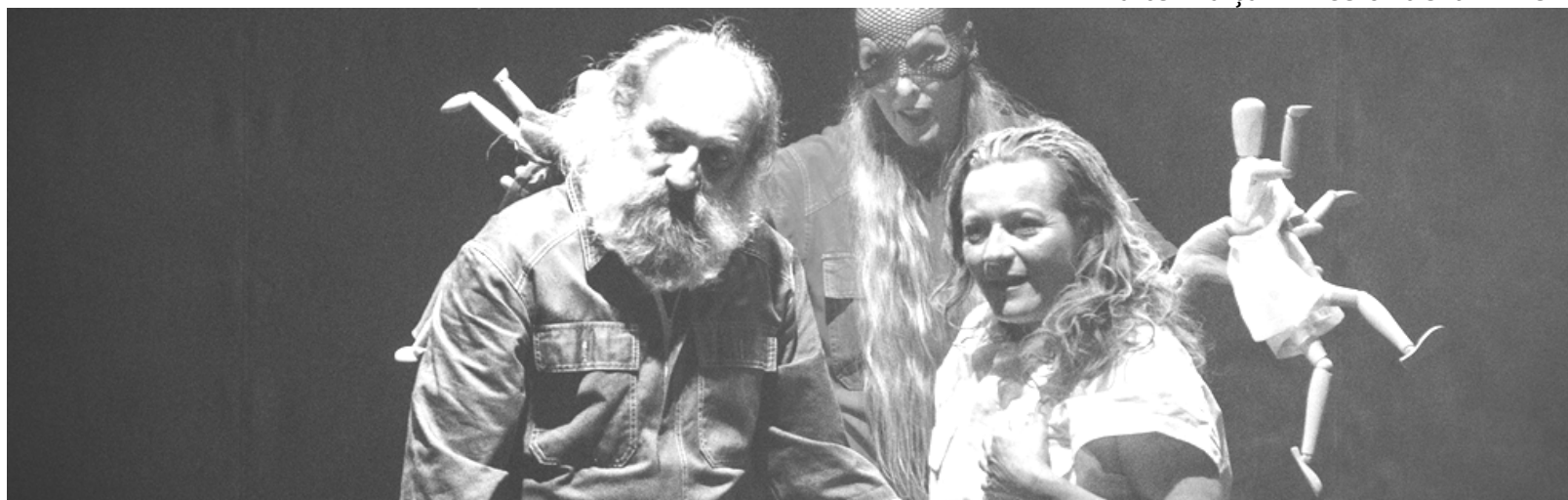
Romeo și Julieta într-o interpretare pentru întreaga familie realizată de compania multinațională italiană imPerfect Dancers. Ultimele 14 ore din viața celor doi protagoniști, interpretate non-verbal prin dans contemporan de către tinerii și dinamicii interpreți, au făcut ca publicul să reacționeze cu entuziasm. De asemenea, au fost prezenți doi copii și doi actori adulți din România, care au ilustrat ce s-ar fi întâmplat dacă lui Romeo și Julietei li s-ar fi permis să trăiască o viață de dragoste din copilărie până la bătrânețe.

Puiu Jipa și Cristina Dumitra s-au descurcat de minune în rolul lui Romeo și Julieta, cuplul în vârstă, precum și Agnes Popa și David Micu, ca Romeo și Julieta în copilărie.

O poveste a unei iubiri veșnice. Minunat, superb, emotionant și absolut perfect.

La fel ca în toate producțiile lor, fizicalitatea athletică este firul comun - un limbaj extrem de fizic pentru a exprima emoțiile.

Multe mulțumiri celor de la imPerfect Dancers.

Lansări de [c]arte

Festivalul Artelor și Spectacolului BABEL, organizat și găzduit de Teatrul „Tony Bulandra”, Târgoviște, ajuns la a XI-a ediție, și-a propus, după primele impresii, să refacă ceea ce s-a risipit cu mii de ani în urmă – posibilitatea comunicării și a înțelegerii tuturor oamenilor, recurgând la limbajul universal-recognoscibil al teatrului. Timp de nouă zile, trupe de teatru din peste 15 țări vor performa pe câteva scene din Târgoviște, asigurând un continuum de emoții și stări de spirit. Din păcate, am reușit să văd, printre lansările de carte, despre care voi scrie câteva rânduri mai jos, doar două spectacole. „Și restul e tăcere”, al Teatrului fără Nume din Chișinău, care a mizat pe gesturi, mișcare scenică și efecte de sunete și lumini, reconstituind o perioadă mai mare sau mai mică – în funcție de imaginația și extensia culturală ale fiecărui spectator – din istoria lumii. „Orașul blestemat”, al Teatrului din Polonia, un spectacol-frondă, dar și o evocare omagială a celor care au luptat de-a lungul istoriei pentru dreptate, a fost parcă rupt din realitatea zilei de azi, dovadă că inegalitățile și lupta pentru contracararea lor sunt constante, ușor de cuantificat și de recunoscut în orice registru artistic și nu doar.

Am încercat, grație organizatorilor care ne-au invitat să lansăm câteva titluri de și despre teatru din vasta colecție a Editurii Eikon, să umplem cu folos pauzele dintre spectacole, amintind celor prezenți, că, înainte de a fi întrupate pe scenă, cuvintele stau adunate stingher de autorii lor în cărți, care nu beneficiază nici de orgi de lumini, nici de sunete îmbietoare și singurul mod prin care prind viață este lectura la... lumina ochilor cititorilor, mult mai importantă, în cazul cărților, decât luminile rampei, pentru că este de neînlocuit.

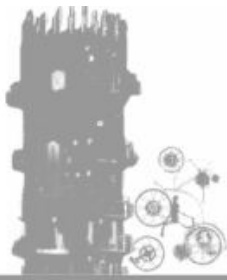
Ieri am prezentat o carte paradigmatică despre teatrul marelui regizor Andrei Șerban, scrisă de Andreea Nanu, o fulminantă și fascinantă scriitoare ivită ca din senin cu un deceniu în urmă, debutând la Editura Eikon cu o tetralogie de peste două mii de pagini care s-a bucurat de atenția unor mari oameni de litere de azi, Ana Blandiana, Dan. C. Mihăilescu, Alex Ștefănescu. După opt volume de proză, Andreea Nanu a scris și cronică teatrală de bună calitate, fapt care l-a convins pe Andrei Șerban, așa cum menționează la începutul cărții, să-i încredințeze acest travaliu dificil. Autoarea a stat aproape un an în arhiva donată de regizor Centrului Exilului Românesc de la Craiova, încercând să refacă și să actualizeze spectacole pe care cei de azi nu le vor mai vedea. Același lucru a făcut, la scară mult mai mare, impresarul și condeierul teatral Gaby Michailescu, un om dedicat teatrului din fragedă copilărie, de când a fugit de acasă, la doar 11 ani, pentru a suferi alături de prințul cernit al Danemarcei. Toată viața, de la debutul, la 16 ani, din „Rampa” – singurul cotidian total artistic din lume – da, e greu de imaginat bogăția culturală a acelei României care permitea apariția unui ziar total artistic – și până aproape opt decenii mai târziu, când scria câte 5-6 rânduri pe o coală A 4, cu creion B 6, pentru că nu-l mai ajuta mâna să conducă plaivasul, a scris numai despre teatru și slujitorii săi. I-am fost și scrib timp de șase ani, în care lucram noaptea, câte 10 ore la masă, pe două scaune destul de incomode ca să ne fure somnul, până în „zorii trandafirilor ai dimineții”. Supranumit „arhivă vie” sau „enciclopedie vie a teatrului românesc”, Gaby Michailescu a lăsat și câteva recorduri de rezistență și tenacitate greu de egalat: doar cu Maria Tănase a făcut 42 de turnee naționale, cuprinzând peste trei mii de localități. Cu Mania Antonova, „Dulcinea sângelui său” a făcut un turneu de 180 de zile, șnur, jucând în 180 de localități, locuind în vagonul de turneu, unde se adăposteau cu tot cu decoruri și costume. Iar cu un cvartet de coarde a făcut un turneu de 365 de zile. „Desfid pe oricine spune că a făcut ceva asemănător...”, scria cu peste două decenii în urmă marele impresar...

Despre Birlic, genialul actor român de comedie care ajunsese să stârnească valuri de aplauze și ovații doar prin simpla prezență, e greu de spus ceva relevant în câteva rânduri. Simpla redare a titlului sintetizează exemplar întreaga sa carieră: *BIRLIC - TĂVĂLUGUL RÂSULUI ECLATANT, TORDANTĂ NĂVALNICĂ MOLIPSITOARE VESELIE LA SCENĂ, CÂND LA TRAP, CÂND LA GALOP...* titlu lăsat cu limbă de moarte de Gaby Michailescu, mare făuritor de biografii artistice memorabile, veritabile sinteze de viață. Reușea să cuprindă în câteva fraze cariere fulminante. A rostit peste 50 de discursuri funebre la plecarea spre ceruri a „călifarilor divini” pe care i-a slujit și impresariat de-a lungul vieții, de la Iancu Brezianu la Ion Iancovescu, de la Victor Ion Popa, la... Birlic...

Spectacolul *ROMEO AND JULIET, FINAL HOURS* – ImPERFECT Dancers, Belgia/Italia/Spania/USA a fost o desfășurare de forță, artistică dar și athletică, în care „partitura” shakespeariană s-a vrut echivalată, rescrisă de corpurile actorilor pe scenă. Cu măiestrie, sincronizare perfectă a mișcărilor, renunțând la vorbire, s-a încercat „traducerea” celebrei piese dintr-o limbă într-un limbaj corporal, o întreprindere foarte dificilă și cu atât mai meritorie. Dar în lipsa unui „alfabet” precis al mișcărilor și gesturilor corpului, sincronizarea cu șirul evenimential al piesei, așa cum se întâmplă în spectacolele de opere, pornind de la o scriere celebră, se urmărește mai greu. Dar aplauzele și strigătele de apreciere de la final au confirmat o evoluție artistică rar întâlnită!

Vă așteptăm sâmbătă, de la ora 17.30, când vom lansa, alături de Doamna Irina Margareta Nistor, cartea domnului Lucian Mocrei Rebreaan, Andrei Tarkovski - o teodicee cinematografică. Estetica unei mărturisiri în alb-negru.

[Valentin Ajder, directorul Editurii EIKON]

PERFECT imPERFECT

Mi s-a întâmplat să joc în „Romeo și Julieta” în două montări diferite, una cu actori și cealaltă cu marionete. În ambele, am fost părintele Lorenzo. Mai demult, când eram și mai tânăr, aș fi vrut să îl joc pe Romeo. N-a fost să fie. Și iată că acum, la „bătrânețe”, am ajuns să îl joc pe Romeo.

Dansatorii trupei **imPERFECT DANCERS** m-au rugat să fac asta. Câteva apariții în spectacolul lor *Romeo și Julieta*, ultimele ore m-au întinerit cu 40 de ani. Dar nu despre mine este vorba, ci despre cei opt dansatori ai trupei, doi spanioli, trei italieni, o americană, doi belgieni, sau cam așa ceva. 8 dansatori, între 20 și 52 de ani, care au transformat **8**-ul în ∞ . Infinite au fost modalitățile interpretative, infinite au fost stările pe care le-au indus în sufletele spectatorilor, infinite au fost reacțiile, atât ale lor, cât și ale publicului.

Am simțit, urmărindu-i din culise, că nu mai avea nicio importanță textul piesei lui Shakespeare. Nu mai conta înțelegerea, ci înțelesul clipei. Atâta candoare în forța interpretării lor eu nu am mai văzut.

M-am trezit că sunt trezit din admirație și am fost împins în scenă.

Am simțit că suntem făcuți din plămada din care din care sunt făurite visele.

Am simțit că sunt un atom din infinitul lor de atomi.

Sunt recunoscător trupei **imPERFECT DANCERS** că mi-au oferit nemaisperata șansă să fiu Romeo, chiar dacă **Romeold**.

[Corneliu Jipa]

I happened to be in Romeo and Juliet in two different productions, one with actors and the other with puppets. In both, I was Father Lorenzo. In the old days, when I was even younger, I wanted to play Romeo. It wasn't to be. And now, in my "old age", I've ended up playing Romeo.

The dancers of imPERFECT DANCERS asked me to do it. A few appearances in their Romeo and Juliet show, the last few hours have rejuvenated me by 40 years. But it's not about me, it's about the troupe's eight dancers, two Spanish, three Italian, one American, two Belgian, or something like that. Eight dancers, aged between 20 and 52, who turned the 8 into ∞ . The interpretations were infinite, the moods they induced in the spectators' souls were infinite, the reactions were infinite, both their own and those of the audience.

I felt, watching them from backstage, that the text of Shakespeare's play no longer mattered. It was no longer the understanding that mattered, but the meaning of the moment. I have never seen such candour in the power of their performance.

I found myself roused from admiration and thrust into the scene.

I felt we were made of the stuff that dreams are made of.

I felt I was an atom of their infinity of atoms.

I'm grateful to the imPERFECT DANCERS for giving me the unmissable chance to be Romeo, even if Romeold.

UN EVENIMENT
SUSȚINUT DE

MINISTERUL
CULTURII

SPONSORI

BANCA BT TRANSILVANIA
Banca oamenilor
intreprinzători

PARTENERI
MEDIA

Radio
România

Cotidianul.ro

OfficialMedia

Gazeta Dâmbovitel.ro

COLUMNA damboviteanul.com

Jurnal
de Studii

PULS
Energie, Resurse, Familie, Ușor

mdiv
TELEVIZIUNE REGIONALĂ

Targoviste.ro

RPN

Partener TV

incomod-media.ro
PUBLICAȚIE REGIONALĂ A CĂMINULUI

TĂRGOVIȘTE LIVE

Politica Broștei

adevărul

DĂMBOVIȚA

VOCEA DĂMBOVIȚEI

IMPACT

Tărgoviște

db24
NEWS

Dambovița
la zi.ro

ISS
#1 HIT RADIO